

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมา

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาถือว่าการทำวิทยานิพนธ์เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของนิสิต โดยที่หลักสูตรเกือบทุกหลักสูตรกำหนดให้นิสิตทำวิทยานิพนธ์ หรือ ปรินญาณิพนธ์ การทำวิทยานิพนธ์จึงเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของหลักสูตร จะเห็นได้จากจำนวนหน่วยกิตของการทำวิทยานิพนธ์ที่สูงกว่ารายวิชาอื่นมาก นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจะสำเร็จการศึกษาได้ต้องทำวิทยานิพนธ์ให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาที่กำหนด (บุญชม ศรีสะอาด, 2533 : 1) ตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วย การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2534 กำหนดสาระเรื่องการสำเร็จการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิตไว้ว่า ต้องใช้ระยะเวลาสำหรับการศึกษาในหลักสูตรไม่เกินสี่ปีการศึกษานับจากภาคการศึกษาแรกที่เข้าศึกษาในหลักสูตร และนิสิตที่ศึกษาตามแผน ก ที่เน้นการทำวิทยานิพนธ์จะสำเร็จการศึกษาได้ ต้องได้รับการประเมินวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ระดับ ผ่าน (pass) ขึ้นไป จากที่บัณฑิตวิทยาลัยกำหนดการประเมินผลวิทยานิพนธ์ของนิสิตไว้ 4 ระดับด้วยกัน คือ ตก (fail) ผ่าน (pass) ดี (good) และดีมาก (very good) (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย, 2539)

วิทยานิพนธ์เป็นเอกสารวิจัยที่ต้องจัดทำขึ้นอย่างมีจุดมุ่งหมาย มีการอ้างอิงที่ถูกต้อง และมีการดำเนินการวิจัยอย่างมีเหตุมีผล (ชินนุส สุนทรสีมะ, 2529) การทำวิทยานิพนธ์จึงต้องอาศัยกระบวนการวิจัยเป็นหลักสำคัญ โดยเริ่มจากการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ และพัฒนาโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ เมื่อได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยแล้ว นิสิตจึงดำเนินการตามที่ได้วางแผนไว้ในโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ (สิริรัตน์ คุณจักร, 2539) ซึ่งนิสิตต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ในการวิจัย นอกจากนี้ยังต้องอาศัยความละเอียดรอบคอบ และการวางแผนการดำเนินการที่ดี นิสิตจะประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ได้ในระดับที่แตกต่างกันไปตามความสามารถและปัจจัยอื่น ๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการทำวิทยานิพนธ์ของแต่ละ

คน ดังเช่น มีผู้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา รวม 3 เรื่องดังนี้

นันทนา รัตนอาภา (2526) ทำการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จการศึกษา ตามกำหนดเวลาและหลังกำหนดเวลาของหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นนิสิตครุศาสตรมหาบัณฑิต รุ่นปีการศึกษา 2516-2520 จำนวน 242 คน และใช้การวิเคราะห์จำแนกวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นิสิตที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาส่วนใหญ่จะลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา ส่วนนิสิตที่จบหลังกำหนดเวลามาเรียนโดยไม่ได้ลาศึกษา หรือลาเฉพาะช่วงที่เรียนรายวิชาครบ แล้วกลับไปทำงานควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ ต่อมา อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) ทำการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดของหลักสูตรในการสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 761 คน และใช้การวิเคราะห์จำแนกวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า กลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดของหลักสูตรมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาความวิตกกังวล ส่วนกลุ่มผู้ใช้เวลาสูงสุดของหลักสูตรมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาเรื่องเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ และความรู้สึกเบื่อหน่ายท้อแท้ สิทธิรัตน์ คุณจักร (2539) ทำการศึกษาวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาคการศึกษา และ 5-6 ภาคการศึกษา กลุ่มประชากรที่ศึกษาเป็นนิสิตมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา 2535 จำนวน 257 คน และใช้การวิเคราะห์จำแนกวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สามารถจำแนกระหว่างนิสิตทั้งสองกลุ่ม คือ การลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา อายุ ทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ เวลาในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา ระยะเวลาในการขออนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์

จากงานวิจัยที่ผ่านมาได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้ทำวิทยานิพนธ์สำเร็จภายในกำหนดเวลา และหลังกำหนดเวลาเท่านั้น แต่ไม่ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้วิทยานิพนธ์ของแต่ละคนมีผลการประเมินแตกต่างกัน ทั้งที่ผลการประเมินวิทยานิพนธ์เป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพของการผลิตนิสิตมหาบัณฑิตที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการใช้ระยะเวลาในการศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการใช้ระยะเวลาในการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา รวมทั้งการได้รับ

ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ระดับ ผ่าน ดี และดีมาก ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตมหาบัณฑิตเป็น 6 กลุ่ม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตมหาบัณฑิตได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เนื่องจากการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับระยะเวลาในการศึกษาและผลการประเมินวิทยานิพนธ์ครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยมุ่งจำแนกกลุ่มนิสิตมากกว่า 2 กลุ่ม วิธีการทางสถิติที่สามารถให้คำตอบได้ดี คือ การวิเคราะห์จำแนก (discriminant analysis) เป้าหมายสำคัญของการวิเคราะห์จำแนกนั้นมุ่งหารูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับกลุ่ม และจำแนกหน่วยวิเคราะห์ออกเป็นกลุ่มย่อยตามค่าของชุดตัวแปรต้นด้วยฟังก์ชันจำแนก (discriminant functions) ฟังก์ชันจำแนกที่ได้จากการรวมเชิงเส้น (linear combination) ของตัวแปรต้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับสมการถดถอยเชิงเส้นในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ การวิเคราะห์จำแนกมีข้อตกลงเบื้องต้นคล้ายคลึงการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ 4 ประการคือ ประการที่หนึ่ง ตัวแปรต้นต้องมีการแจกแจงแบบปกติพหุ (multivariate normality distribution) ประการที่สอง ตัวแปรต้นหรือตัวแปรจำแนกและตัวแปรตามควรมีความสัมพันธ์กันในลักษณะเชิงเส้น ประการที่สาม ตัวแปรต้นจะต้องไม่มีภาวะร่วมเส้นตรงพหุ ประการที่สี่ การกระจายของความคลาดเคลื่อนต้องมีค่าความแปรปรวนเท่ากันทุกตำแหน่งของค่าตัวแปรต้น (สรวาลุณี สุวีนันท์, 2529 ; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2537 ; Klecka, 1987)

นอกจากนี้การจำแนกกลุ่มยังสามารถทำการวิเคราะห์ได้โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก (logistic regression analysis) ที่อาศัยหลักการของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และพยากรณ์ค่าของตัวแปรตามจากชุดของตัวแปรต้น ในรูปของโอกาสหรือความน่าจะเป็นการเกิดหรือไม่เกิดเหตุการณ์ การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกมีหลักการคล้ายคลึงกับการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แต่จะผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเรื่องการแจกแจงความคลาดเคลื่อนและใช้กับข้อมูลที่ตัวแปรตามเป็นตัวแปรทวิภาค (dichotomous variable) มีค่าเป็น 0 หรือ 1 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2537 ; ศิริเดช สุชีวะ, 2539 ; DeMaris, 1992 ; Hosmer and Lemeshow, 1989 ; Menard, 1995) ในกรณีที่ตัวแปรตามเป็นตัวแปรพหุภาค (polytomous variable) คือ มีมากกว่า 2 ค่า การวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกพหุภาค (polytomous logistic regression

analysis) ซึ่งเป็นเทคนิควิธีที่พัฒนามาจากการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกโดยทั่วไป (DeMaris, 1992 ; Hosmer and Lemeshow, 1989 ; Menard, 1995)

การวิเคราะห์จำแนกและการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกมีลักษณะคล้ายคลึงกัน 3 ประการ คือ ประการแรก ในด้านวัตถุประสงค์ที่มุ่งจำแนกบุคคลหรือสิ่งของเข้ากลุ่ม โดยกำหนดค่าความน่าจะเป็นที่หน่วยวิเคราะห์แต่ละหน่วยจะเป็นสมาชิกของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ประการที่สอง ในด้านการวิเคราะห์หรือผลที่ตัวแปรตามเป็นตัวแปรจัดประเภทมีระดับการวัดแบบนามบัญญัติ ตัวแปรต้นเป็นตัวแปรต่อเนื่องที่มีระดับการวัดตั้งแต่อันดับภาคขึ้นไป หรือตัวแปรต้นมีที่มีค่าเป็น 0 หรือ 1 ประการสุดท้าย ในด้านรูปแบบของสมการที่มีลักษณะคล้ายกับสมการถดถอยเชิงเส้นในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (พัชรีย์ เฟิงประโคน, 2539 : 2 ; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2537 : 221-223) แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองวิธีก็มีความแตกต่างกันในเรื่องข้อตกลงเบื้องต้น นั่นคือ การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกไม่จำเป็นต้องมีข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องตัวแปรต้นต้องมีการแจกแจงปกติพหุ (Aldrich and Nelson, 1984 : 15) และมีเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมเท่ากันในกลุ่มตัวอย่าง ส่วนการวิเคราะห์จำแนกมีความเข้มงวดในเรื่องนี้ (ศิริเดช สุชีวะ, 2539 : 12 ; Anderson, 1972)

จากการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้นน่าจะทำให้การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างกว้างขวางและให้ผลการวิเคราะห์ถูกต้องดีกว่าการวิเคราะห์จำแนก แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการวิเคราะห์หรือผลของทั้งสองวิธี ในกรณีที่ตัวแปรตามเป็นตัวแปรทวิภาค ผลการวิจัยของ Efron (1975) พบว่า เมื่อตัวแปรต้นมีการแจกแจงแบบปกติพหุด้วยเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมที่เท่ากันในกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์จำแนกจะให้ผลการวิเคราะห์ดีกว่าการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก และผลการวิจัยของ Press และ Wilson (1978) พบว่าเมื่อตัวแปรต้นมีการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นเรื่อง การแจกแจงแบบปกติพหุด้วยเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมที่เท่ากันในกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกให้ผลการวิเคราะห์ดีกว่าการวิเคราะห์จำแนก แต่การวิจัยของ พัชรีย์ เฟิงประโคน (2539) ให้ผลการวิจัยขัดแย้งกับ Press และ Wilson เมื่อพบว่า แม้จะมีการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นดังกล่าว การวิเคราะห์จำแนกก็ยังให้ผลการวิเคราะห์ที่ดีกว่าการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก และจากการวิจัยของ Wilson และ Hardgrave (1995) ที่ทำการเปรียบเทียบในกรณีที่ตัวแปรตามเป็นตัวแปร

พหุวิภาค พบว่า การวิเคราะห์จำแนกให้ผลการวิเคราะห์ดีกว่าการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก พหุวิภาค

ด้วยผลการวิเคราะห์ที่ยังไม่ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนเกี่ยวกับประสิทธิภาพของเทคนิควิธีทั้งสอง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก พหุวิภาคกับการวิเคราะห์จำแนก เพื่อให้เห็นผลที่เหมือนและแตกต่างกันตลอดจนข้อดีและข้อจำกัดของเทคนิคการวิเคราะห์ทั้งสองวิธีโดยใช้บริบทเกี่ยวกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาในการศึกษาและผลการประเมินวิทยานิพนธ์เป็นเนื้อหาในการศึกษา งานวิจัยครั้งนี้มีความแตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมาในด้านตัวแปรตาม กล่าวคือ งานวิจัยที่ผ่านมาศึกษาในกรณีตัวแปรตามเป็นตัวแปรทวิภาค แต่งานวิจัยครั้งนี้ศึกษาตัวแปรตามเป็นตัวแปรพหุวิภาคที่เกิดจากการไขว้ (cross) ตัวแปร 2 ตัว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาตัวแปรที่จำแนกกลุ่มนิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาเป็น 6 กลุ่มตามระยะเวลาในการศึกษา และผลการประเมินวิทยานิพนธ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก พหุวิภาคและการวิเคราะห์จำแนก

2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกพหุวิภาคกับการวิเคราะห์จำแนก ซึ่งจะทำการเปรียบเทียบในประเด็นต่อไปนี้

2.1 ความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตาม

2.2 ความถูกต้องในการจัดกลุ่ม

2.3 เวลาที่ใช้ในการวิเคราะห์

ขอบเขตของการวิจัย

1. งานวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาค่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ตามการรับรู้ของนิสิตมหาบัณฑิตที่เลือกศึกษาในแผน ก เน้นการทำวิทยานิพนธ์ และเข้าศึกษาในปี การศึกษา 2535-2537 สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น เหตุผลที่

กำหนดกลุ่มประชากรเป็นผู้สำเร็จการศึกษาจากคณะวิชาในสาขาสังคมศาสตร์ เนื่องจากสาขาสังคมศาสตร์มีการผลิตนิสิตระดับมหาบัณฑิตมากที่สุด เมื่อเทียบกับกลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ ส่วนการกำหนดช่วงปีการศึกษา 2535 - 2537 มีเหตุผล 2 ประการ คือ ประการแรก เนื่องจากตั้งแต่ปีการศึกษา 2535 เป็นต้นมาการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาได้เริ่มดำเนินการตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย พ.ศ. 2534 ที่เปิดกว้างให้นิสิตสามารถสำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษามากขึ้น โดยให้นิสิตสามารถลงทะเบียนวิทยานิพนธ์ได้ในภาคการศึกษาแรก และต้องผ่านการอนุมัติโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ภายในสองปีการศึกษา ประการที่สอง เนื่องจากเงื่อนไขการสำเร็จการศึกษาของนิสิตที่ศึกษาข้อหนึ่ง คือ ระยะเวลาในการศึกษา โดยสำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ดังนั้นนับตั้งแต่ปีการศึกษา 2535 - 2539 จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาชั้นปีการศึกษา 2535 , 2536 และ 2537 จึงมีทั้งที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ตามที่เงื่อนไขกำหนด

2. ผู้วิจัยให้ความสำคัญต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นที่หนึ่ง ระยะเวลาในการศึกษา ที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา ประเด็นที่สอง ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ ที่ได้รับในระดับ ดีมาก ดี และผ่าน ทั้งนี้เนื่องจากระยะเวลาในการศึกษา และผลการประเมินวิทยานิพนธ์ ต่างก็เป็นดัชนีสำคัญที่บ่งบอกคุณภาพในการผลิตมหาบัณฑิต ซึ่งจะแตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมาที่ทำการศึกษาเฉพาะระยะเวลาในการศึกษา ที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาเท่านั้น และการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ที่ผ่านมา มีการศึกษาองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ด้าน คือ ด้านคุณลักษณะนิสิต ด้านคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการให้บริการทางวิชาการของมหาวิทยาลัย ด้านการบริหารงานการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และด้านปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ แต่ในการศึกษาคั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน คือ ด้านคุณลักษณะนิสิต ด้านคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านการให้บริการทางวิชาการของมหาวิทยาลัย และด้านการบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยที่องค์ประกอบด้านปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์นั้นจะรวมอยู่ในองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพราะได้รับการสนับสนุนอย่างไม่เพียงพอจากองค์ประกอบด้านอื่น ๆ

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. ตามสภาพความเป็นจริง แม้ว่ามาตรฐานในการประเมินผลวิทยานิพนธ์ของแต่ละภาควิชาอาจจะไม่เหมือนกัน แต่เนื่องจากทุกภาควิชาต้องดำเนินการประเมินผลวิทยานิพนธ์ตามหลักเกณฑ์ที่บัณฑิตวิทยาลัยกำหนดไว้ในลักษณะรวม ๆ ดังนั้นมาตรฐานในการประเมินวิทยานิพนธ์ของแต่ละภาควิชาจึงน่าจะมีลักษณะใกล้เคียงกัน
2. กลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 360 คน แต่เนื่องจากกลุ่มที่สำเร็จการศึกษาภายใน 2 ปีการศึกษาและมีผลการประเมินวิทยานิพนธ์ผ่านมีจำนวนเพียง 32 คน น้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ กลุ่มละ 60 คน จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจริงมี 332 คน ซึ่ง อาจจะทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมของกลุ่มตัวอย่าง แต่ในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ให้ค่าคงที่ที่ปรับความไม่เท่าเทียมไว้แล้ว (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2537 : 222)
3. การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์จำแนกเรื่อง การแจกแจงปกติพหุของตัวแปรต้น (multivariate normality distribution) ในการวิจัยครั้งนี้จะตรวจสอบเฉพาะการแจกแจงปกติของตัวแปรต้นแต่ละตัว (univariate normality distribution) โดยใช้ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร ถ้าค่าดังกล่าวเป็นศูนย์ แสดงว่าตัวแปรมีการแจกแจงแบบปกติ (Bock, 1975) เพราะถ้าตัวแปรต้นแต่ละตัวมีการแจกแจงปกติแล้วก็อาจจะมีลักษณะการแจกแจงแบบปกติพหุด้วย แม้ว่าตัวแปรจะมีการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นเรื่อง การแจกแจงแบบปกติพหุ ผลการวิเคราะห์ที่ได้ก็จะมี ความคลาดเคลื่อนน้อย (Johnson and Wichern, 1988)
4. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาในลักษณะสภาพการณ์เดียว ดังนั้นผลการวิจัยในเชิงเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างเทคนิควิธีวิเคราะห์ข้อมูลจึงไม่สามารถอ้างอิงในสภาพการณ์อื่น ๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นิสิตมหาบัณฑิต หมายถึง บุคคลที่เข้าศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิตแผน ก ที่เน้นการทำวิทยานิพนธ์ ปีการศึกษา 2535, 2536 และ 2537 ในคณะวิชาต่าง ๆ สาขา สังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขาสังคมศาสตร์ หมายถึง คณะวิชาที่เปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 7 คณะ คือ นิเทศศาสตร์ ครุศาสตร์ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ พาณิชยศาสตร์ และการบัญชี เศรษฐศาสตร์ และพยาบาลศาสตร์

การรับรู้ของนิสิตมหาบัณฑิต หมายถึง การที่นิสิตได้รับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในองค์ประกอบด้านคุณลักษณะนิสิต ด้านคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ด้านการให้บริการทางวิชาการของมหาวิทยาลัย และด้านการบริหารวิชาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่ทำวิทยานิพนธ์ ด้วยอวยวะรับสัมผัสต่าง ๆ แล้วแปลความหมายประสบการณ์ที่ได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ใน 2 ลักษณะ คือ ในเชิงวิชาการ และในเชิงปฏิบัติการ

ในเชิงวิชาการ ผลการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในเรื่องวิธีวิทยาการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกพหุวิภาคและการวิเคราะห์จำแนก โดยใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจเลือกใช้เทคนิควิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ในเชิงปฏิบัติการ ผลการวิจัยใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้ศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาที่มีหลักสูตรการทำวิทยานิพนธ์ได้วางแผนการศึกษาและการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป เพื่อจักได้สำเร็จ การศึกษาตามกำหนดเวลาขั้นต่ำและทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีคุณภาพสูงตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด